

O žalostni ptici.

(Iz češkega prevedel dr. Fr. Bradač.)

(Konec.)

Napotila se je in drugi dan dospela v znani kraj. Tudi gnezdo dreskačev je kmalu našla — in, čim ga je našla, je spoznala, da je prišla še pravočasno. Mlada kukavica ni več sedela v gnezdu, ampak zraven na veji. Brž je popadla prvo kosmato gosenco, ki jo je našla, ter hitela z njo k svojemu mladiču. Nič se je ni ustrašil. Nasprotno! Odprl je gladni gola-nec in pogoltnil kosmato gosenco kakor mandelj.

V tem trenutku pa so zapazili kukavico pri gnezdu tudi dreskači, ki dosedaj niso slutili, da tale veliki požeruh, ki ni bilo več prostora zanj v gnezdu in ki ga niso mogli dovolj nakrmiti, ni njihov otrok. In mislili so, da mu hoče tuji veliki ptič, ki je imel barve kakor roparica, storiti kaj hudega. Zato so se vrgli na mamo kukavico in jo tako kljuvali, da je rajši odletela. — Komaj pa so se skrbni ptiči izgubili, je bila že zopet tu in je pitala svojega mladiča z novo kosmato gosenco.

Zopet so prileteli dreskači — toda zdaj se je zgodilo nekaj nepričakovanega. Mlada kukavica se jim je izneverila. Bodisi da jo je gnala neka notranja sila in je spoznala svojo pravo mater, ali pa so ji zadišale kosmate gosence. Dreskači so nenadoma videli, kako je mlada kukavica poletavala od drevesa do drevesa v smeri, kamor je odletela stara in odkoder se je slišalo njeno vabljivo kukanje. Zaman sta dreskača letela za svojim največjim mladičem, zaman ga klicala, naj se vrne. Ni jih poslušal. Zopet je razpel peroti in odletel na še bolj oddaljeno drevo. Še dolgo sta ga spremljala in kričala, slednjic pa sta opustila brezuspešni trud ter se vrnili h gnezdu, kjer so njuni pravi mladiči že čivkali od gladu...

Pri mladi kukavici pa se je pojavila njena mama in jo brž peljala dalje v globoki gozd, da bi jo naučila letali in loviti kosmate gosence, ki jih je ustvarila narava za kukavičje želodce...

V nekaj dneh je vzgojila mlado kukavico tako, da se je znala že sama preživljati.

S tem pa delo še ni bilo končano. Stara kukavica je morala poiskati drugo gnezdo, najti drugega svojega mladiča, da bi ga enako vzgojila. Potem tretje, četrto... I, no, letala je od gnezda do gnezda in je imela dela čez glavo. Pa to je bilo veselo delo, kajti videla je, da so ji vsi otroci uspeli in da bodo iz njih kukavice, ki jih bo veselje pogledati.

Ostala ji je samo še zadnja skrb za mladiča, ki se je izvalil iz jajca. ki ga je zaupala žolmi.

In odletela je v tisti del gozda. Kmalu je našla stari bor in na njem luknjo, ki je držala v žolnino gnezdo. Njen prilet na širokovejnato drevo je povzročil veliko razburjenje. Mlade žolne so bile že zunaj gnezda in so plezale v svojih zelenkastih sukničih po deblu. Ko sta stari žolni zagledali kukavico, sta začeli vreščati, ker sta po kukavičinih barvah zopet domnevali, da je ptica roparica. Zato sta brž odpeljali mladiče v gozd. Samo žolna samica se je neprestano vračala, kakor da še nekaj išče, kakor da se ji noče za ostalo rodbino...

Čudno pa je bilo tudi stari kukavici. Pozorno se je ozirala na vse strani, a nikjer ni videla svojega mladiča. Slednjič ji je prišlo na misel, da bi vabljiivo zakukala, češ, morda se mladič oglasi. Pogoltnila je kosmato gosenico, ki jo je držala v kljunu, in zakukala, kakor je najlepše znala...

Kako se je prestrašila, ko se ji je v odgovor takoj odzvalo iz drevesa slabotno, žalostno — kuku, kuk — — —

Ni bilo dvoma. Mlada kukavica je bila še v gnezdu. Zato je stara kukavica brž zletela k luknji in je skušala smukniti noter.

Toda žal! Ni mogla...

Luknja v deblo je bila preozka, da bi se mogla preriniti vanjo. Ustrašila se je tako, da se ji je kar zvrtilo v glavi, ker je spoznala, kaj se je zgodilo. Njen mladič je bil večji od dorasle žolne in zato ni mogel skozi luknjo na prosto, prav tako kakor tudi sama ni mogla vanjo. Obupno je začela kljuvati v deblo, da bi razširila preozko odprtino. Toda kukavice nimajo tako trdega in ostrega kljuna kakor žolne, detli in brglezi. Zato se les ni vdal. In da bi bilo stari kukavici še huje, se je oglasil njen mladič s tako žalostnim glasom, da se je videlo, kako trpi lakoto....

Stara je odletela, da bi prinesla kosmato gosenico. Prinesla jo je in jo spustila v luknjo. Potem je poslušala, kaj bo. Mladič pa je znova žalostno zakukal. Gotovo ni videl v temi gosenice ali pa morda ni vedel, da je to njegova nova hrana. Stara je še nekolikokrat ponovila svoj poskus, a vselej brez uspeha...

Drugi dan je kukanje v duplu slabelo — in tretji dan je popolnoma utihnilo...

In stara kukavica je sedela žalostna na veji pri luknji, ker je vedela, da je njen poslednji mladič v duplu umrl. In še huje je bilo, ko je spoznala svojo krivdo. Sama je zakrivila, da se je njen mladič izvalil v ječi, iz katere ni mogel uiti, ampak je moral v njej poginiti od lakote.

Odslej ni kukavica več kukala. Le žalostno je blodila po gozdu, lovila kosmate gosenice, toda naj se je še tako oddaljila, vsak večer se je vrnila na stari bor in sedla na vejo ob luknji...

Tako je mineval teden za tednom — in že je prišel mesec september. Dnevi so postajali čedalje krajši — in žalostna kukavica je vedela, da je čas, ko mora odleteti v tople dežele, da je ne preseneti zima. Odlašala je svoj polet od dne do dne, a slednjič je čutila, da mora odleteti...

Tisti dan, ko je sonce vzšlo, je začela žalostno kukati, kakor da se poslavlja od mrtvega deteta v duplini — in kukala je skoraj do poldne. Šele potem je razpela peroti in odrinila na pot.

Toda letela je težko in z velikim trudom, kajti na krilih ji je ležala največja žalost, ki je mogoča na tem svetu...

